

Je wenst het geen belegger toe, om gekneld te geraken tussen twee politieke ideologieën die elkaar afdreigen met nucleair wapenarsenaal. In dit specifieke geval wordt er opzichtig gezwaaid met een potentiële falings van betalingen op de Amerikaanse staatsschuld, hetgeen in technische termen niets minder betekent dan een default, met een dramatische verlaging van de kredietkwaliteit tot gevolg. Op de vermaledijde 2de augustus 2011 verlaagde een ratingbureau reeds haar kredietrating voor de VS, verwijzend naar de toenemende ideologische polarisatie in het land, die tot een impasse aanleiding kon geven. Daar zijn we nu ongeveer aangekomen.

Niet dat iemand dit dreigement serieus wil nemen, maar je weet maar nooit in welke maalstroom je mee wordt meegezogen wanneer de ideologische scherpslijperij tussen democraten en republikeinse vertegenwoordigers verder ontaard. Wanneer het schuldenplafond per 17 oktober niet zou zijn verhoogd, dan kondigt zich alleszins nog een spannende periode aan want de Amerikaanse schatkist kan het dan maximaal nog uitzingen tot 1 november. Op dat moment overstijgen de renteverplichtingen op de Staatsschuld de beschikbare reserves, zodat zonder verhoging van het schuldenplafond, de Amerikaanse Staat technisch gesproken in falings op haar Staatsschuld gaat.

Alle analisten gaan er nu echter vanuit dat op 17 oktober om klokslag middernacht een compromis uit één of andere hoed getoverd zal worden om deze vernederende situatie te vermijden. Maar dat hoeft niet noodzakelijk het scenario te zijn. Wanneer er nog geen overeenkomst is gevonden op de genoemde datum, dan kan de schatkist nog enkele dagen verder maar begin november zal alleszins alle reserve opgebruikt zijn. Maar zelfs daarna bestaat er nog een juridische ontsnappingsroute die de door de democraten onder aanvoering van oud-president Clinton en congreslid Nancy Pelosi werd uitgewerkt. De regering kan zich immers nog beroepen op de Amerikaanse Grondwet waar een specifiek amendement voorziet in het doorbreken van een dergelijke impasse. De nieuwe staatsschuld draagt dan echter geen staatsgarantie meer. Enig probleem is dat hiervoor twee andere wetten moeten worden geschonden, die het tegendeel voorstellen...

De eindbeslissing ligt dan bij de bevoegde rechtbank die een Salomonsoordeel moet vellen om deze gordiaanse knoop te ontwarren. Dat betekent echter ook dat de huidige "shut down" langer zou duren dan nu door de meeste analisten wordt verwacht en dat dreigt toch volle percenten van de economische groei af te kalven.

Maar het hoeft zover helemaal niet te komen. De voornaamste stap moet hierbij komen van de Amerikaanse president wiens stugge houding en verbaal geweld momenteel echter niet toelaten om tot een compromis te komen. "Obamacare" is echter voor hem van politiek levensbelang. Zonder de invoering van deze grondige wijziging in de gezondheidszorg, zal hij immers weinig kunnen voorleggen in vergelijking met de torenhoge beloftes bij zijn verkiezing en (her)verkiezing. Misschien moet hij de uitspraak van de grote democraat F.D. Roosevelt even ter harte nemen, zoals in de titel opgenomen. Nu doet hij precies het omgekeerde.

Een dergelijke context is niet van aard om beleggers veel vertrouwen in te boezemen, al beseffen de meesten dat bij het minste goede nieuws over het doorbreken van deze patstelling, de beurzen meteen enkele procenten hoger zal duwen. Maar net als de politici hebben ook de beleggers geen haast.

Het is overigens niet alleen maar kommer en kwel in beleggersland. Het politieke imbroglie levert immers aan de Amerikaanse Centrale Bank het dankbare excuus dat ze op de volgende Fed-vergadering, voorzien per medio oktober, nog geen decisieve stap kunnen zetten in de richting van een monetaire verkrapping. Door de "shut down" van de Overheidsdiensten zijn er o.a. ook geen officiële cijfers beschikbaar over de evolutie van de werkgelegenheid en deze evolutie vormt precies het voornaamste criterium voor een eventuele beleidswijziging. Goed nieuws is dat voor obligatiebeleggers, want voor de LT rentetarieven wordt zo een dankbaar adempauze ingelast. De meest recente indicatoren, zoals de ISM voor de dienstensector, duiden daarenboven weliswaar nog op een belangrijke groei maar de versnelling die in de voorafgaande periodes werd vastgesteld lijkt nu toch wat getemperd. Ook hieruit wordt afgeleid dat een onmiddellijke ingreep in de monetaire politiek niet nodig is.

De Aziatische beurzen hebben intussen hun vertrouwen gedeeltelijk herwonnen en lijken overtuigd van de goede afloop ondanks het opzichte rollen met politieke spierballen in de VS. De verbeterende cijfers in China, de verzwakking van de Yenkoers en het wegnemen van de liquiditeitsrestricties in India leverden de verdere argumenten voor een (al bij al

bescheiden) koersklim.

Onze bewuste gok om bij al het rentegeweld in de afgelopen weken, toch nog de posities in emerging market bonds aan te houden begint intussen haar vruchten af te werpen, net zoals ons doorgedreven accent in Amerikaanse bedrijven die actief zijn in de ontginning van schaliegas. Ondanks het wat opgeklaarde klimaat op de obligatiemarkten, blijven we voorzichtig. Fundamenteel moeten de rentetarieven op lange termijnobligaties naar een hoger peil evolueren en pas daarna lijkt zich een instapmoment te gaan situeren. De Europese beurzen houden zich intussen kranig maar staan in verhouding met aandelen uit de VS en China tamelijk stevig geprijsd en rekenen nu al volop op een substantiële heropleving van de bedrijfswinsten van 2015.